

*Ἐπι τῶν Παιδῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου
Ἐπιμελητὴς Ἰωάννης Καραγιάννης*

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

ΠΟΙΗΜΑ

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

Λευκαδίου.

ΚΕΡΚΥΡΑ,

Τυπογραφεῖον ὁ Κάδμος.

1875.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

186345

ΤΩ:

ΦΙΛΤΑΤΩ ΜΟΙ ΚΥΡΙΩ

ΘΕΑΓΕΝΗ ΚΕΦΑΛΑ

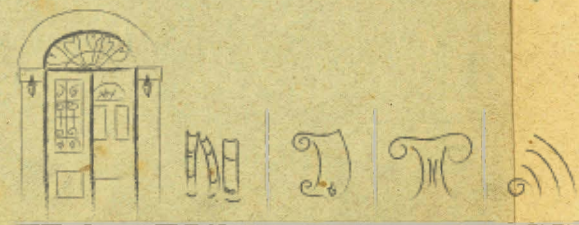
ΩΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΕΓΚΑΡΔΙΟΥ ΦΙΛΙΑΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΥΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΜΟΥ

ΠΡΟΣΦΕΡΩ

A. ΚΑΛΚΑΝΗΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΙΛΑΝΤΗ Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
AL 22.48.0008

ΑΠΛΗΘΡΩΠΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

Ξύπνα Θανάση!...

Ἐξύπνησε, με τὴ ψυχὴ στὸ στόμα.

Μία ὥρα ἀθλιε στὴ ζωὴ σοῦ ἀπομένει ἀκόμα!...

Ἐσκόθηκε, ἀντήχησαν

Τὰ φοβερὰ δεσμάτου

Καί 'ς τὸ φονιά λὲς κ' ἔβλεπε

Τὸ θάνατο μπροστὰ του.

ᾠ συμφορά!... Ἐφώναξε με μιὰ φωνὴ πνιγμένη

Καὶ ὁ φωνιάς τ' ἀπήντησε,

Μία ὥρα σοῦ ἀπομένει!...

Μία ὥρα;!...

Ναί, τὸ χάρμα!...

Θὰ νὰ σβυσθῆ γιὰ μένα τὸ φῶς! τὸ πᾶν! Ἄλοίμονον!

Καταραμένη ἡ ὥρα ποῦ μ' εἶδε καὶ ἐγενήθηκα ἡ δύσγηχὴ μου μάνα!

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τί ζητεῖς;...

ᾠ! σὺ ποῦ θὰ μοῦ δώσης με τὸ σκληρὸ μαχαίρι σου

Τὸ θάνατο, λυπήσου τὴν ἀθλιά μου τὴν καρδιά,

Ἄχ! ἄλλο παρ' ἐκείνη δὲν σοῦ ζητεῖ, νὰ τὴν ἰδῶ

Γιὰ ν' ἀποχαιρετήσω μ' ἐκείνη καὶ τὴν ὑπαρξί. καὶ τὸν ἀπάνου
[κόσμον]

Σπλαχνήσου με τὸν δυστηχὴ!...

Περίμενε θὰ ν' ἔλθῃ...

Θὰ ν' ἔλθῃ;!...

Ναί!...

ἐφίλησε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὸ χέρι τοῦ φονιά του
Πικρὸ του δάκρυ ἔβρεξε
Τ' ἄδικα τὰ δεσμά του.

Κι' ἀκαρτεροῦσε κ' ἔλεγε,
Ἄ! πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμα,
Νὰ τῆς μιλήσει ἔστεκε
Μὲ τὴν πνοὴ στὸ στόμα.

Ἄνοιξ' ἡ θύρα, ἐσπάραξε
Ἡ δύστυχη καρδιά του,
Ἐπεσ' ἡ ἔρωμένη του
Βουβῆ ε' τὴν ἀγκαλιά του! . . .

Μαρία μου! ἀγάπη μου! ἄγγελε τῆς ζωῆς μου! . . .
Σ' τὴν ἀγκαλιά σου ἡ δύστηνη ἦλθα νὰ ξεψυχήσω! . . .
Σ' τὸ νοῦ σου δὲ θὰ τὸ ἔβαλες δυστυχησμένη κόρη
Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλαση ἄχ! νὰ μὲ εἰδῆς κλησμένον,
Σ' ὀλίγο, λείψανο βουβῶ, νεκρῶ, κρυσταλλιασμένο!
Δὲν ἔσφαλα Μαρία μου σ' τὸν πλάστη σοῦ τ' ὀρκίζω
Καὶ στὴν γλυκιὰν ἀγάπη μας! Στὸν κόσμον μου ἀπομένης
Σὺ μόνη μου παρηγοριά τὸ μνημῆμά μου νὰ κλάψης! . . .
ὦ! πίστευσε Θανάση μου ποῦ μέσα στὴν καρδιά μου
Ἐπάγοσε τὸ δάκρυ μου, μόνη παρηγορία
Ποῦ μένει γιὰ τοὺς δυστηχεῖς εἰς τὸν ἀπάνου κόσμον!
Στὰ μαραμμένα σπλάχνα μου ἄχ! σβυῶνται οἱ στεναγμοὶ μου
Καὶ μέσ' τὰ βράθη τῆς ψυχῆς ἡ ὑστερή μου ἐλπίδα!
Βάρος μοῦ εἶναι ἡ ζωὴ, τρέμει νὰ βγῆ ἡ πνοή μου
Στ' ἀχείλη ποῦ τὰ πότισε τοῦ χάρου τὸ φαρμάκι! . . .
Ἄκόμα δὲν ἀπέθανα Μαρία μου νὰ μὲ κλάψης,

Ἄλλ' οὔτε ἄγριο φάντασμα ἀπὸ τὸν μαῦρον ἄδης
Νὰ φοβηθῆς, ἀνδριεύεται, ζῆ ἡ καρδιά μου ἀκόμα,
Διψάει γιὰ ἀγάπη! Ἄχ! ἄνοιξε γιὰ μὲ τὴν ἀγκαλιά σου
Νὰ ἐρῶ σ' αὐτὴ τὴν ὑστερή γλυκιὰ παρηγορία!
Θανάση ἡ μαῦρη κόλαση τόσα σκληρὰ μαρτυρία,
Δὲν ἔχει ὅσα σχήζουνε τὴν δύστηνη καρδιά μου!
Μαρία μου παράδεισο σ' ἕνα σου βλέμμα βλέπω
Καὶ ε' τὸ πικρὸ τὸ δάκρυ σου ὅλη τὴν ὑπαρξή μου!
Δύστηχο πλάσμα! ἄχ! ἄνοιξε τὰ ῥοδινά σου χεῖλη
Δῶς μου τὸ ὑστερο φιλὶ γλυκὰ νὰ μοῦ θερμάνει
Τοῦ τάφου μου τὰ κρούσταλα καὶ τοῦ σκληροῦ τοῦ χάρου
Νὰ μοῦ γλυκάνει ἀγάπη μου τ' ἀγλίκαντο φαρμάκι.
Εἶναι ζωὴ τὸ φίλημα! θερμὴ παρηγορία!
Θὰ τὸ ἔχω μὲς τὸ μνημῆμά μου ἀπόκριψη ἐλπίδα,
Σὰν ὄνειρο ὀλόχαρο κι' ὅπου θὰ μὲ ξυπνήση
Ἄπὸ τὸν ὕπνον τὸ βαθὺ σ' ἄλλη ζωὴ καὶ πλάση!

Ἄνοιξ' ἀγάπη μου γλυκιὰ
Τ' ἀγγελικὸ σου στόμα
Πέσ' μου Ἄγγελέ μου σ' ἀγαπῶ!
Πέσ' μου τὸ φῶς μου ἀκόμα!

Θὰ χορησοῦμε θὰ σβυσθῆ
Τὸ πᾶν γιὰ μὲ τὸ χῶμα
Μὲ καρτερῆ, ἄχ! ἄνοιξε
Τὸ οὐράνιό σου τὸ στόμα.

Θανάση τὴν ἀγάπη μου τὴν ἐπνηξε ὁ πόνος,
Τί νὰ σοῦ πῶ ἡ ταλαίπωρη γιὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω;
Τί νὰ σοῦ πῶ ἡ δύστηνη νὰ σὲ παρηγορήσω;
Εἶν' ἡ καρδιά μου θάλασσα μαῦρη ξαγριομένη
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου κόλαση, τ' ἀχείλη μου φαρμάκι,
Εἶν' ἡ ζωὴ μου θάνατος ὁ ὕπνος μου τὸ μνημῆμα!

Και σάν τὸ φύλλο τὸ ξερὸ ποῦ σέρνει ἡ ἀνεμοζάλη
 Ἐμεινα ἔρημη ἢ πτωχὴ εἰς τὸν ἀπάνου κόσμο!
 Θέλης Θανάση νὰ σοῦ πῶ ποῦ ὁ κόσμος κοιμητήριο
 Εἶναι γιὰ μὲ, καὶ ὁ ἀχόρταγος γιὰ μὲ δὲν ἔχει τάφο;
 ὦ! κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ βαθυὰ μὲς τὴν καρδιά μου
 Μ' ὄλα του τὰ μαρτύρια ὁ θάνατος φωλιάζει!

Θημᾶσε ; !

Τ' ἀλησμόνησα

Ὅλα γλυκιὰ μου ἀγάπη ; ! . . .

Ὁ θάνατος ὁ τάφος σου Θανάση θὰ τὰ σβύση ! . . .

Καὶ τὴν βραδιά ποῦ ἔλαμπε ἡ δλόχλωμη σελήνη
 Στὸ οὐράνιου τοῦ πρόσωπο ποῦ σ' ἦδα κι' ἡ ψυχὴ μου
 Σ' ἀγάπησε ὦ Μαρία μου ; ! Ποτέ ! μὴ λησμονήσης
 Τὴ νύχτα ποῦ τ' ἀχείλη σου τὸ πρῶτο σου τὸ δάκρυ
 Μοῦ ἴπανε φῶς μου, σ' ἀγαπῶ ! Τὴ νύχτα ποῦ τὸ πρῶτο
 Τὸ φίλημά σου ἐστόλησε γιὰ μὲ τὴν ἔρημη πλάση
 Μὲ ρόδα μὲ τριαντάφυλλα ! . . .

Ἄχ ! αἱ νυκτιές ἐκεῖνες σάν ὄνειρο δακρῦβρεχτο,
 Σὰ ρόδα μαραμμένα στὸ νεκρικὸ τὸ σάβανο
 Προβένουν στὴν ψυχὴ μου !
 Εἶναι Θανάση θάνατος ζωὴ χωρὶς ἐλπίδα !

Τρέμ' ἡ καρδιά μου ὁ λογισμὸς
 Σκοτίδιασε τὸ φῶς μου
 Σβυέτ' ἡ πνοὴ στ' ἀχείλη μου
 Φεύγουν γιὰ μὲ τοῦ κόσμου.

Ἐλπίδες καὶ παρηγοριές
 Καὶ μὲς τὸ χορισμῶμας
 Ἀνοίγεται τὸ μνήμα μας
 Βλέπω τὸ θάνατό μας !

Μαρία μὴν ἀπελπίζεσαι ἄχ ! εἶναι κι' ἄλλος κόσμος,
 Εἶναι νεκρῶν ἀνάστασις εἶναι θεὸς ἀγάπης!
 Ἐχει ὁ καιρὸς παρηγοριές ζῆσε νὰ μὲ θυμᾶσαι.
 Θὰ ν' ἔρχωμὲ χρυσὸ ὄνειρο ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο
 Μέσα βαθυὰ στὸν ὕπνο σου νὰ σὲ παρηγοράω.
 Μὴ φοβηθῆς Μαρία μου τὸ ἔρμο μου τὸ μνήμα
 Ἄχ ! ἀν τὸ ἰδῆς καμιά νυχτιὰ ἀπὸ τὰ δάκρυά σου
 Ν' ἀνοίξῃ καὶ σ' τὰ στήθη σου πέσῃ τὸ λείψνόν μου
 Ψυχρὸ, βουβὸ, ἀκίνητο. Ἄν ἄχ ! ἀπὸ τὸν πλάστη
 Ἐλάβενα στιγμὴν ζωῆς τὴν ἠθελα γιὰ σένα !
 Πῶς θὰ σ' ἀφήσω ἔρημη στὴν ἔρημιὰ τοῦ κόσμου ; !
 Ποῖα μάτια θὰ σὲ κλάψουνε ; Ποῖα χεῖλη μαραμμένα
 Ἀπ' ὅμοιον πόνον δύστηχη θὰ σὲ παρηγορήσουν ;
 Ὁ κόσμος ὁ σκληρόκαρδος !, ὦ ! τρέχει σάν τὸ ρέμα !
 Ἐκεὶ ποῦ σπέρνει χρήματα, τιμαῖς ἢ εὐτυχία,
 Ἄλλ' ὅπου ἰδεῖ τὴ συμφορὰ τῆς τύχης νὰ θερίζῃ
 Τὰ ρόδα, καὶ σάν τὸ βορειὰ τ' ἀγνὰ νὰ τὰ μαραμνεῖ
 Φεύγει ὡς ἀν τὸ δαίμονα καὶ δὲν τὸν σταματάει
 Καὶ τῆς φιλίας τ' ἀνάκραγμα καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης !
 Ἄβυσσος εἶνε ἡ καρδιά, εἶν' ἡ ζωὴ ἐλπίδα,
 Εἶναι τὸ δάκρυ βάλσαμος ! Ἄχ ! ζῆσε νὰ μὲ κλάψης ! . . .
 Νὰ ζήσω ; ! . . .

Ναί ! . . .

Θὰ κατεβῶ μ' ἐσὲ στὸ μαῦρο μνήμα !

Πᾶρε καὶ δῶς μου θάνατο !

Ἐσὲ ποῦ σὲ λατρεύω ; ! . . .

Κι' ἄλλο μαχαίρι ἔφερα ! . . .

Μαρία μου γιὰ μένα ; !

Κάλιο Θανάση θάνατο νὰ λάβῃς μοναχός σου

Παρ' ἄδηκα τὸν ἄτιμο θάνατο νὰ σοῦ δώσουν !

Ἐλα γιὰ ὑστερὴ φορὰ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ μου
 Σφάξῃ τὴ δύστηχη καρδιά ὅπου κτυπᾷ γιὰ σένα
 Ἐν τῷ ποῦ τῆς ἔδωκες ζωὴ σὺ νὰ τὴν θανατώσης

Ἐλα πρὴν πέσω λίψανο σ' τὰ πόδια σου!...
Μαρία! ἀνατρηχιάζει ἡ σάρκα μου ψυχὴ μου ποῦ σ' ἀκούω
Καὶ θέλεις;!...
Ναί!...

Ποτέ! ποτέ! χίλιες φορές πεθένω
Παρὰ μιὰ στάλα αἷμα σου φῶς μου νὰ ἡδῶ χημένο!...
Ποῖα χλαλοή;!...

Ἦ συμφορά! γιὰ ἡδὲς ὁ πόσος κόσμος
Τρέχει ὁ μωρὸς τοῦ ὁμοίου του νὰ ἰδῆ τὴν καταδίκη!
Καὶ τί νὰ ἰδῆ; μιὰ κεφαλή νὰ κηλισθῆ στὸ αἷμα!
Τρέχει νὰ ἰδῆ τὸν ὁμοιον τοῦ ὁποῦ τοῦ λέγει ὁ νόμος
Γίνε θερίο καὶ χλεύασε συνήδειςι θρησκεία!
Δήμιος καὶ μηδένωσε ὅτι ὀρίζει ὁ πλάστης!
Τὸν ὁμοίον σου φόνευε μὲ τ' ἀσπλαχνό σου χέρι!
Μήπως θὰ ἰδῆ τὴν ἀρετὴ ὁ κόσμος νὰ προβάλλη
Ἄπο τὸ αἷμα;! ὁ σκληρὸς! ὁ ἀπάνθρωπος; ὁ νόμος!
Μήπως μοῦ ἔδωσε ζωὴ καὶ ὀρίζει νὰ τὴν πάρη;
Καὶ νὰ μὲ ῥίψη θῦμα του σ' τὴν ἄβυσσον τοῦ τάφου;!

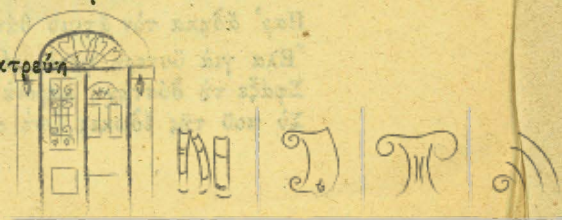
Γιὰ ἰδὲς μοῦ φέρνουν τὸ σταυρὸ! τὸ ξυλοκρέβατό μου!
Ἦ σκληρὸ νόμο! δὲ σ' ἀρκῆ ὁ θάνατος μὰ θέλεις
Καὶ τῆς ζωῆς τὴν ὕστερη στιγμή νὰ φαρμακώσης;!
Ἦ φρίκη! ὦ μαρτύριο! ἀκούω τὴν νεκρικὴ μου
Τὴν ψαμμωδία! τὸ σήμαντρον ποῦ σχίζη τὴν ψυχὴ μου!

Ὅχι Μαρία ὁ θάνατος
Ὁ χωρισμὸς μὲ σφάζη!...

Θανάση ἡ ὥρα ἐσήμανε!...
Ἄκου ὁ φονιάς μὲ κράζη!...

Ἄχ ἄγγελος μᾶς ἔνωσε, δαίμονας μᾶς χωρίζει!...
Δῶς μου τὸ ὕστερο φιλή! Σταμάτησε Μαρία!
Ζῆσε!...

Πεθαίνω, τὴν ψυχὴν ὁποῦ θὰ σὲ λατρεύη
Σὺ λάβε! Θεέ μου χώραμε!...
Καὶ ἐγὼ μ' σὲ πεθαίνω!...

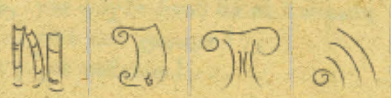
Ἄδραξε ἄγρια τὸ μαχαίρι
Ποῦ ἔσταζ' αἷμα ἀγαπητὸ
Βαθυὰ τὸ κάρφωσε μὲς τὴν καρδιά του
Ἔπεσ' ὁ δύστηχος κορμὶ νεκρό!

Τ' ἀγνὰ τὰ χεῖλη του τὰ νεκρομένα
Τὰ χεῖλη ἀσπάζωντο τ' ἀγαπητὰ,
Ἐψυχωμάχησαν σ' ἐκεῖνα ἀπάνου
Σ' ἐκεῖνα ἀπόμειναν νεκρὰ βουβά!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Από το σπίτι το οποίο
το σπίτι μου είναι
προς το παρόν το σπίτι μου
και το σπίτι μου είναι

Το σπίτι μου είναι
το σπίτι μου είναι
το σπίτι μου είναι
το σπίτι μου είναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ